

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 182 (XXVI) — Nr. 789

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 29 octombrie 2014

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 467 din 23 septembrie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua prin raportare la art. 34 alin. (1) și art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România	2–5
Decizia nr. 468 din 23 septembrie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua raportate la art. 1 alin. (3), art. 24 alin. (2), (3) și (4) și art. 33—35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România	5–10
Decizia nr. 475 din 23 septembrie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 lit. b) și c) din anexa nr. 3 la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2011 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor acordate beneficiarilor proveniți din sistemul de apărare, ordine publică și siguranță națională	10–12
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
930. — Hotărâre privind reglementarea situației juridice a unor imobile	13–14
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
4.808. — Ordin al ministrului educației naționale privind înființarea Centrului Județean de Excelență Prahova	15
4.809. — Ordin al ministrului educației naționale privind înființarea Centrului Județean de Excelență Timiș	15
4.810. — Ordin al ministrului educației naționale privind înființarea Centrului Județean de Excelență Vâlcea ..	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 467**

din 23 septembrie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua prin raportare la art. 34 alin. (1) și art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Irina-Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 și art. 34 alin. (1) și art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de Gheorghe Mihai Gherman Nemeth în Dosarul nr. 7.617/2/2012* al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 245D/2014.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 281D/2014, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4, art. 34 și art. 35 din Legea nr. 165/2013, excepție ridicată de Maria Dănau și Cornelia Bârloiu în Dosarul nr. 1.114/2/2012* al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

4. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Având în vedere excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele anterior menționate, Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea Dosarului nr. 281D/2014 la Dosarul nr. 245D/2014. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării. Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 281D/2014 la Dosarul nr. 245D/2014, care este primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate, invocând și Decizia Curții Constituționale nr. 269 din 7 mai 2014.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

7. Prin Decizia civilă nr. 748 din 3 februarie 2014 și Încheierea din 17 martie 2014, pronunțate în dosarele nr. 7.617/2/2012* și nr. 1.114/2/2012*, **Curtea de Apel**

București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 și art. 34 alin. (1) și art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România și respectiv a prevederilor art. 4 și art. 34 și art. 35 din Legea nr. 165/2013. Excepțiile de neconstituționalitate au fost ridicate de Gheorghe Mihai Gherman Nemeth și respectiv de Maria Dănau și Cornelia Bârloiu, în cauze având ca obiect soluționarea cererilor privind obligarea Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor la emiterea deciziilor reprezentând titlu de despăgubire.

8. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se arată, în esență, că prevederile art. 4 din Legea nr. 165/2013 încalcă principiul egalității în fața legii și a autorităților publice, prin plasarea pe poziții de inechitate a persoanelor aflate într-un raport sau conflict juridic, prin norme juridice care favorizează una dintre aceste părți, mai ales atunci când una dintre ele implică exercițiul autorității publice. Se mai susține că prevederile legale criticate nu oferă drepturi egale pentru toate persoanele care au formulat cereri potrivit Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, creând inegalități majore între persoanele care au depus cereri la entitățile investite de lege, pe de o parte, și cele sau care au optat pentru procedura judiciară, pe de altă parte. În aceste condiții, destinatarii Legii nr. 10/2001 nu beneficiază de drepturi egale, fiind discriminați, în funcție de gradul de încărcare și de numărul cererilor rămase nesoluționate de către entitățile investite.

9. Se mai susține că este încălcat principiul neretroactivității legii civile, arătându-se că legea dispune numai pentru viitor, ea neputându-se aplica raporturilor juridice ori situațiilor ivite anterior intrării sale în vigoare. De aceea, Legea nr. 165/2013 nu poate fi pusă în discuție decât în cadrul litigiilor apărute după intrarea ei în vigoare. Aplicarea în cadrul unui litigiu în curs, introdus anterior intrării sale în vigoare, ar conduce la aplicarea retroactivă, vătămând grav drepturile reclamanților din aceste cauze. Se arată, de asemenea, că aplicarea unor norme legale nou-intrate în vigoare într-un litigiu *pendinte*, norme care ar conduce la respingerea ca inadmisibilă a acțiunii, fără să se mai examineze fondul cauzei, sau care ar conduce la o soluție diferită de cea previzibilă la introducerea acțiunii, contravine dreptului de acces liber la justiție, egalității armelor și dreptului la un proces echitabil.

10. Se mai arată că posibilitatea instanței de admitere a recursului o pune pe reclamantă în situația de a nu-și vedea soluționată cererea într-un termen rezonabil. Astfel, considerentul că a intervenit o lege nouă care acordă entităților administrative unele termene pentru soluționarea pe cale administrativă a unor cereri formulate în urmă cu 12 ani este incompatibil cu dispozițiile constituționale și convenționale care consacra dreptul la un proces echitabil. Invocă jurisprudența prin

care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a atras atenția asupra „pericolelor inerente în folosirea legislației cu efect retroactiv care poate influența soluționarea judiciară a unui litigiu în care statul este parte, inclusiv atunci când efectul noii legislații este acela de a transforma litigiul într-unul imposibil de câștigat” (hotărârile din 20 februarie 2003, 27 martie 2003 și 27 mai 2003, pronunțate în cauzele *Forrer-Niedenthal împotriva Germaniei*, *Satka și alții împotriva Greciei* și *Crișan împotriva României*). Tot astfel, instanța de la Strasbourg a statuat că „principiul preeminenței dreptului și noțiunea de proces echitabil consacrate în art. 6 [din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale] se opun oricărei ingerințe a puterii legislative în administrarea justiției în scopul influențării deznodământului judiciar al litigiului” (Hotărârea din 9 decembrie 1994, pronunțată în *Cauza Rafinăriilor grecești împotriva Greciei*, paragraful 49). Se susține, totodată, că intervenția statului într-un litigiu în care el însuși este implicat ca pârât, prin emiterea unei noi legi, aplicabilă de instanță cauzei, și care îi este net favorabilă, încalcă principiul egalității de arme, în detrimentul părții adverse. În egală măsură, prin aplicarea prevederilor Legii nr. 165/2013 este depășit termenul rezonabil de soluționare a cererilor de despăgubire, dat fiind faptul că acesta trebuie calculat atât în legătură cu activitatea instanțelor de judecată, dar și cu activitatea entităților investite de lege cu atribuții în procesul de restituire a imobilelor preluate abuziv și de stabilire a măsurilor reparatorii.

11. Se mai susține că prevederile legale criticate încalcă și dispozițiile art. 11 din Constituție, dat fiind faptul că, în acord cu jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene, principiul securității juridice implică neretroactivitatea actelor juridice, în vederea protejării libertăților individuale, neretroactivitatea fiind consecința directă a principiului legalității. Prin urmare, aplicarea retroactivă a dispozițiilor legii noi procesului început sub imperiul normelor care îi consacrau drepturile menționate constituie o încălcare a jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului pronunțată în aplicarea garanțiilor specifice ale art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție, fiind nesocotite și prevederile art. 44 alin. (1) din Constituție.

12. Se arată că se încalcă dreptul la un proces echitabil și din perspectiva caracterului accesibil și previzibil al legii, aplicarea Legii nr. 165/2013 unui proces în curs având drept consecință lipsirea de eficiență juridică a dispozițiilor Legii nr. 10/2001. O asemenea aplicare ar putea fi asimilată intervenției legislativului în timpul procedurii judiciare, ceea ce ar crea premisele unei discriminări între persoanele care, deși se găsesc în situații obiectiv identice, având speranțe legitime să obțină o restituire a imobilului sau o reparare a prejudiciului suferit, ajung să beneficieze de un tratament juridic diferit, adică între cetățenii care au beneficiat deja de aplicarea Legii nr. 10/2001 și cei care, din culpa autorităților în nesoluționarea notificării, nu au beneficiat încă de aplicarea măsurilor reparatorii prevăzute de lege. Se mai arată că este încălcată, de asemenea, și independența justiției.

13. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate sunt încălcate și dispozițiile art. 53 din Constituție, având în vedere că nu sunt întrunite niciuna din condițiile necesare pentru restrângerea drepturilor fundamentale. Astfel, Legea nr. 165/2013 interzice accesul liber la justiție, acesta fiind permis doar după epuizarea termenelor prevăzute de lege, fără a exista vreo justificare de natura celor prevăzute în art. 53 din Constituție.

14. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal** își exprimă opinia asupra excepției de neconstituționalitate arătând că aceasta este neîntemeiată. Astfel, se apreciază că textele de lege criticate nu încalcă principiul egalității în fața legii și a autorităților publice sau dreptul de proprietate întrucât modificarea procedurii de soluționare a

cererilor de despăgubire nu afectează dreptul la despăgubiri. Se mai arată că nu este încălcat principiul constituțional al neretroactivității legii civile, deoarece în speță este vorba de o situație juridică în curs de constituire. În egală măsură trebuie făcută distincția între situațiile juridice de natură legală, cărora li se aplică legea nouă, în măsura în care aceasta le surprinde în curs de constituire, și situații juridice voluntare, care rămân supuse, în ceea ce privește validitatea condițiilor de fond și de formă, legii în vigoare la data întocmirii actului juridic care le-a dat naștere. Unor situații juridice voluntare nu pot fi asimilate acțiunile în justiție aflate în curs de soluționare la data intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013. Dimpotrivă acestea sunt asimilabile unor situații juridice legale, în desfășurare, surprinse de legea nouă înaintea definitivării lor și, de aceea, intrând sub incidența noului act normativ. Se mai apreciază că prevederile legale criticate nu sunt neconstituționale nici prin raportare la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, actul normativ criticat fiind o consecință a măsurilor ce s-au impus prin Hotărârea-pilot din 12 octombrie 2010, pronunțată în *Cauza Maria Atanasiu și alții împotriva României*. Nici dreptul de acces la justiție nu este încălcat, în condițiile în care art. 35 din Legea nr. 165/2013 permite persoanei îndreptățite să se adreseze instanței civile, atât în ipoteza contestării deciziei emise, cât și în ipoteza refuzului autorității de a emite decizia în termenul legal. De asemenea nu se poate reține nici încălcarea prevederilor constituționale cuprinse în art. 16, atât timp cât legea nouă se aplică tuturor persoanelor ale căror cereri nu au fost soluționate încă, prin finalizarea procedurilor administrative sau prin pronunțarea unor hotărâri definitive și irevocabile cu privire la întinderea drepturilor și modalitatea de realizare a lor. În opinia instanței de judecată nu sunt încălcate nici dispozițiile constituționale referitoare la dreptul la un proces echitabil și soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, având în vedere faptul că, pe de o parte, modul de interpretare și aplicare a prevederilor art. 4 din Legea nr. 165/2013 este de competența instanțelor judecătorești, nefiind o chestiune de neconstituționalitate a legii, iar, pe de altă parte, legea nouă preia această categorie de litigii, indiferent de stadiul procesual, și instituie o altă procedură de continuare a procedurilor de reparație, fără să aducă atingere drepturilor câștigate în procedurile anterioare.

15. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

16. **Avocatul Poporului**, exprimându-și punctul de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocată în Dosarul nr. 245D/2014, consideră că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 din Legea nr. 165/2013, cu modificările și completările ulterioare, este inadmisibilă, invocând în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 88 din 27 februarie 2014. În punctul de vedere exprimat în Dosarul nr. 281D/2014 apreciază că prevederile art. 4 prin raportare la prevederile art. 34 din Legea nr. 165/2013 sunt neconstituționale în măsura în care termenele instituite se aplică proceselor în curs de judecată, iar prevederile art. 35 din același act normativ sunt constituționale. În acest sens arată că, prin aplicarea art. 4 raportat la art. 34 din Legea nr. 165/2013, ne aflăm într-o situație similară celei constatate ca fiind neconstituțională prin Decizia nr. 88 din 27 februarie 2014, în măsura în care termenele instituite de noua lege, în care vor fi soluționate dosarele înregistrate la Secretariatul Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor, reprezintă un impediment în desfășurarea procesului aflat pe rolul instanței de judecată. În acest mod s-a acționat, de fapt, asupra fazei inițiale de constituire a situației juridice, modificând în mod esențial regimul juridic creat prin depunerea cererilor de

chemare în judecată în termenul legal, cu încălcarea principiului *tempus regit actum*. Or, neretroactivitatea legii impune ca noua lege să nu se aplice actelor îndeplinite conform dispozițiilor legii anterioare, ci doar acțiunilor care se efectuează după intrarea în vigoare a acesteia, rămânând valabile cele efectuate în perioada activității legii vechi. De asemenea, intervenția art. 34 din Legea nr. 165/2013, în procesele aflate pe rolul instanțelor de judecată, de cele mai multe ori a condus la respingerea ca prematur formulate a cererilor de chemare în judecată formulate în contradictoriu cu Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor, ceea ce apare ca o ingerință a legiuitorului în procesul de realizare a justiției. În egală măsură, reluarea procedurilor cu caracter administrativ, ca urmare a respingerii acțiunii ca inadmisibilă sau prematur introdusă, contravine și principiului soluționării cauzei într-un termen optim și previzibil, prevăzut de art. 6 din noul Cod de procedură civilă, consacrat de art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, la care România a devenit parte. Se mai apreciază că prevederile art. 4 raportate la cele cuprinse în art. 34 din Legea nr. 165/2013 contravin și dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție, dat fiind faptul că persoanele ale căror procese s-au finalizat înainte de intrarea în vigoare a legii s-au aflat într-o situație mai favorabilă, dar discriminatorie față de persoanele ale căror procese au fost în curs de soluționare la data intrării în vigoare a noului act normativ. Pe de altă parte se arată că prevederile art. 35 din Legea nr. 165/2013 sunt constituționale, deoarece introducerea unor noi termene de soluționare a dosarelor, precum și pentru sesizarea instanțelor de judecată nu aduce atingere principiilor constituționale invocate.

17. Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

18. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

19. Obiectul excepției de neconstituționalitate, potrivit actelor de sesizare, îl reprezintă prevederile art. 4 și art. 34 alin. (1) și art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 278 din 17 mai 2013, cu modificările și completările ulterioare, și, respectiv, prevederile art. 4, art. 34 și art. 35 din același act normativ. În realitate, analizând motivările excepțiilor de neconstituționalitate, Curtea reține că obiect al acestora îl reprezintă prevederile art. 4 teza a doua prin raportare la art. 34 alin. (1) și art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013, astfel încât urmează să se pronunțe asupra acestor din urmă prevederi legale, potrivit cărora:

— Art. 4 teza a doua: „*Dispozițiile prezentei legi se aplică (...) cauzelor în materia restituirii imobilelor preluate abuziv, aflate pe rolul instanțelor, (...) la data intrării în vigoare a prezentei legi.*”;

— Art. 34 alin. (1): „*(1) Dosarele înregistrate la Secretariatul Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor vor fi soluționate în termen de 60 de luni de la data intrării în vigoare a prezentei legi, cu excepția dosarelor de fond funciar, care vor fi soluționate în termen de 36 de luni.*”;

— Art. 35 alin. (2): „*(2) În cazul în care entitatea investită de lege nu emite decizia în termenele prevăzute la art. 33 și 34, persoana care se consideră îndreptățită se poate adresa instanței judecătorești prevăzute la alin. (1) în termen de 6 luni de la expirarea termenelor prevăzute de lege pentru soluționarea cererilor.*”

20. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 4 alin. (2) privind criteriile nediscriminării, art. 11 — *Dreptul internațional și dreptul intern*, art. 15 alin. (2) privind neretroactivitatea legii civile, art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi, art. 20 — *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, art. 21 alin. (1)—(3) privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, art. 44 alin. (1) și (2) referitoare la garantarea și ocrotirea dreptului de proprietate și a proprietății private, art. 46 — *Dreptul la moștenire*, art. 53 alin. (2) privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și art. 78 — *Intrarea în vigoare a legii*. De asemenea sunt invocate dispozițiile art. 6 paragraful 1 referitor la dreptul la un proces echitabil și art. 14 — *Interzicerea discriminării* cuprinse în Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, art. 1 din Primul Protocol adițional la aceeași Convenție, precum și art. 1 din Protocolul nr. 12 adițional la Convenție.

21. Examinând excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 raportate la art. 34 alin. (1) din Legea nr. 165/2013, Curtea reține că aceste prevederi legale au mai fost supuse controlului de constituționalitate, prin prisma unor critici de neconstituționalitate similare celor formulate în prezenta cauză. Astfel, prin Decizia nr. 269 din 7 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 9 iulie 2014, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că prevederile art. 4 teza a doua din Legea nr. 165/2013 sunt constituționale în măsura în care termenele prevăzute la art. 34 alin. (1) din aceeași lege nu se aplică și cauzelor în materia restituirii imobilelor preluate abuziv aflate pe rolul instanțelor la data intrării în vigoare a legii. Prin decizia amintită, Curtea a reținut că, în situația acțiunilor introduse la instanțe înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 165/2013, care erau *pendinte* la momentul intrării în vigoare a legii și în care se pune în discuție aplicarea termenelor prevăzute de art. 34 alin. (1) din legea amintită, această aplicare este de natură să încalce egalitatea armelor, ca garanție a dreptului la un proces echitabil, în ipoteza în care se interpretează că termenele prevăzute de art. 34 alin. (1) sunt aplicabile și proceselor aflate pe rolul instanțelor de judecată la data intrării în vigoare a legii.

22. În acest context, Curtea a reținut că, pentru a contracara riscul menționat al apariției unui dezechilibru procesual între părțile litigante și pentru a conferi, în același timp, eficacitate măsurilor de finalizare a procesului de restituire a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, instanța de contencios administrativ sesizată anterior intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013 va trebui să pronunțe — în acord cu dispozițiile art. 18 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, care precizează soluțiile pe care le poate da instanța — o hotărâre prin care să instituie în sarcina Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor obligația de a verifica existența dreptului de proprietate asupra imobilului revendicat, de a aprecia cu privire la întinderea acestuia și de a evalua despăgubirile convenite în cazul în care, după examinarea dosarului, aceasta ajunge la concluzia că solicitantul este titularul dreptului de proprietate, precum și de a emite decizia de compensare în puncte a acestora. Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor va trebui să ducă la îndeplinire obligațiile impuse de instanță în cel mult 30 de zile de la data

rămânerii irevocabile a hotărârii, astfel cum prevede art. 24 alin. (1) din Legea nr. 554/2004.

23. Având în vedere soluția și considerentele statuate prin decizia menționată, în prezenta cauză, în temeiul art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, potrivit căroră „Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale”, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua, prin raportare la art. 34 alin. (1) din Legea nr. 165/2013, urmează a fi respinsă ca devenită inadmisibilă, având în vedere faptul că acest caz de inadmisibilitate a excepției de neconstituționalitate a intervenit după momentul sesizării Curții Constituționale. Curtea mai reține că, în aceste condiții, decizia de constatare a neconstituționalității dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 34 alin. (1) din Legea nr. 165/2013 reprezintă temei al revizuirii conform art. 322 pct. 10 din Codul de procedură civilă din 1865 sau art. 509 alin. (1) pct. 11 din noul Cod de procedură civilă, după caz, în cauza în care a fost invocată prezenta excepție de neconstituționalitate (a se vedea, în acest sens, și Decizia nr. 122 din 6 martie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 27 mai 2014).

25. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua, prin raportare la art. 34 alin. (1) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de Gheorghe Mihai Gherman Nemeth în Dosarul nr. 7.617/2/2012* al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și de Maria Dănuș și Cornelia Bârloiu în Dosarul nr. 1.114/2/2012* al aceleiași instanțe.

2. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua, prin raportare la art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de Gheorghe Mihai Gherman Nemeth în Dosarul nr. 7.617/2/2012* al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și de Maria Dănuș și Cornelia Bârloiu în Dosarul nr. 1.114/2/2012* al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 23 septembrie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Irina-Loredana Gulie

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 468

din 23 septembrie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua raportate la art. 1 alin. (3), art. 24 alin. (2), (3) și (4) și art. 33—35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România

Augustin Zegrean	— președinte	Daniel Marius Morar	— judecător
Valer Dorneanu	— judecător	Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Toni Greblă	— judecător	Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător	Tudorel Toader	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător	Irina-Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 și art. 33—35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de Viorel Martin, Nicolae Martin, Constantin Martin, Elena Vlad și Societatea Comercială „Real Invest Grup” — S.A. din București în Dosarul nr. 12.452/3/2013 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 248D/2014.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca devenită inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua prin raportare la art. 33 din Legea nr. 165/2013, de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua prin raportare la art. 34 și art. 35 din Legea nr. 165/2013 și de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua prin raportare la art. 1 alin. (3) și art. 24 alin. (2), (3) și (4) din același act normativ. Invocă, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 206 din 8 aprilie 2014.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 21 ianuarie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 12.452/3/2013, **Tribunalul București — Secția a V-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 și art. 33—35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România**, excepție ridicată de Viorel Martin, Nicolae Martin, Constantin Martin, Elena Vlad și Societatea Comercială „Real Invest Grup” — S.A. din București într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii privind acordarea unor despăgubiri în temeiul Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată, în esență, că prevederile art. 4 raportat la art. 33—35 din Legea nr. 165/2013, prin extinderea aplicabilității lor și asupra cererilor aflate pe rolul instanțelor la data de 20 mai 2013, care au ca obiect soluționarea notificărilor în temeiul Legii nr. 10/2001 și al Deciziei nr. XX din 19 martie 2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, încalcă principiul fundamental al neretroactivității legii prevăzut de art. 15 alin. (2) din Constituție.** În acest sens se susține că interpretarea dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 165/2013, raportate la însăși domeniul de reglementare al legii, astfel cum este definit în titlul acesteia (*măsuri pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România*), impune aplicabilitatea acestora doar în privința procedurilor de stabilire a măsurilor reparatorii ce se acordă persoanelor ale căror cereri au fost formulate și depuse în termenul legal. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, în temeiul art. 4 din Legea nr. 165/2013, termenele din art. 33 s-ar aplica și cererilor de chemare în judecată aflate în curs de soluționare pe rolul instanțelor, întrucât

nu există referire expresă la faptul că litigiilor aflate în procedura judiciară, introduse înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 165/2013, le sunt aplicabile doar măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist din România, iar nu și dispozițiile relative la procedura administrativă, prevăzute de art. 33, art. 34 și art. 35 din Legea nr. 165/2013, referitoare la pronunțarea deciziilor de admitere sau respingere a cererilor formulate în temeiul Legii nr. 10/2001. De asemenea se invocă principiul securității raporturilor juridice, principiu care trebuie respectat prin raportare la principiul neretroactivității legii. Totodată arată că prin invocarea de către instanțele de judecată, din oficiu, a excepției de prematuritate se încalca dreptul la un proces echitabil, din perspectiva soluționării cauzei într-un termen rezonabil.

6. Se mai susține că prevederile art. 4 raportat la art. 33—35 din Legea nr. 165/2013 încalcă principiul constituțional al egalității în drepturi. Astfel, se apreciază că prevederile legale criticate nu oferă drepturi egale pentru toate persoanele care au formulat cereri potrivit Legii nr. 10/2001, creând inegalități majore între persoanele care au depus cereri la entitățile investite de lege. În acest context arată că cetățenii care au promovat acțiuni în justiție pentru soluționarea notificărilor anterior apariției Legii nr. 165/2013, având în prezent cauzele pe rol, sunt în mod evident dezavantajați prin aplicarea legii noi sub aspectul termenelor impuse de art. 33—35 ale acestei legi, față de cei ale căror notificări au fost soluționate deja pe fond, în procedura administrativă sau judiciară, chiar dacă aceștia din urmă nu au primit efectiv măsurile reparatorii. Autorii excepției de neconstituționalitate invocă și neconstituționalitatea dispozițiilor art. 4 raportat la art. 33—35 din Legea nr. 165/2013, prin raportare la dispozițiile art. 21 alin. (1)—(3) din Legea fundamentală, privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, precum și la art. 53 alin. (2) privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. Prevederile art. 33—35 din Legea nr. 165/2013 aduc atingere dreptului de acces la justiție, drept a cărei exercitare nu este posibilă în interiorul termenelor stabilite de textele de lege criticate. Or, restrângerea exercițiului acestui drept poate avea loc doar în condițiile reglementate de art. 53 din Constituție. Așa fiind, efectivitatea dreptului de acces la justiție și termenul rezonabil de soluționare a cererilor formulate în condițiile Legii nr. 10/2001 sunt încălcate de prevederile art. 33—35 din Legea nr. 165/2013, în condițiile în care accesul la justiție este permis abia după 6 luni de la expirarea termenelor de 12, 24 sau 36 de luni, ce încep să curgă de la 1 ianuarie 2014.

7. În ceea ce privește pretinsa neconstituționalitate a prevederilor art. 24 alin. (2), (3) și (4) din Legea nr. 165/2013, se arată că raporturile juridice născute înaintea intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013, referitoare la înstrăinarea de către titular a drepturilor convenite în temeiul legilor de restituire a proprietăților, sunt rezultatul unor conduite pe care subiecții acestor raporturi juridice au adoptat-o sub protecția art. 1.391 și art. 1.392 din Codul civil din 1.864, referitoare la cesiunea de creanță, „în condițiile în care legile proprietății reprezentau o garanție fundamentală a drepturilor constituționale”. Astfel, în opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate ignoră ordinea de drept existentă la momentul încheierii raporturilor juridice încheiate între titularii drepturilor de proprietate [la care face referire art. 24 alin. (2) din Legea nr. 165/2013] și dobânditorii acestor drepturi, moment în care era aplicabil principiul restituirii în natură a imobilelor preluate în mod abuziv, spre deosebire de Legea nr. 165/2013 care schimbă acest principiu, înlocuindu-l prin compensarea prin puncte. Mai mult, prevederile legale criticate creează o

discriminare între persoanele îndreptățite la restituire, sancționându-i pe cei care au decis să își înstrăineze dreptul. De asemenea, potrivit motivării excepției de neconstituționalitate, conținutul dreptului de proprietate al persoanei fizice, de a se folosi de proprietatea sa și de a dispune liber de aceasta, este grav afectat de prevederile art. 24 alin. (2) din Legea nr. 165/2013, care „nesocotește libertatea de a dispune de dreptul de proprietate, limitând acest drept la procentul de 15% din dreptul de proprietate”, ceea ce echivalează cu o expropriere lipsită de o cauză de utilitate publică. Se mai susține că prevederile art. 24 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 echivalează cu o confiscare a averii dobândite licit, în condiții legale, de către cesionarii drepturilor conferite de legile speciale de reparație. Astfel, în opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, confiscarea procentului de 85% din drepturile stabilite de către Legea nr. 10/2001 generează o îmbogățire fără justă cauză a statului, contrar principiilor statului de drept, precum și dreptului convențional la respectarea bunurilor.

8. **Tribunalul București — Secția a V-a civilă** își exprimă opinia asupra excepției de neconstituționalitate în sensul respingerii acesteia ca neîntemeiată. Se apreciază că trebuie făcută distincția între situațiile juridice de natură legală, cărora li se aplică legea nouă, în măsura în care aceasta le surprinde în curs de constituire, și situații juridice voluntare, care rămân supuse, în ceea ce privește validitatea condițiilor de fond și de formă, legii în vigoare la data întocmirii actului juridic care le-a dat naștere. Unor situațiile juridice voluntare nu pot fi asimilate acțiunile în justiție aflate în curs de soluționare la data intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013. Dimpotrivă, acestea sunt asimilabile unor situații juridice legale, în desfășurare, surprinse de legea nouă înaintea definitivării lor și, de aceea, intrând sub incidența noului act normativ. Nu este încălcat nici principiul constituțional al egalității în drepturi, dat fiind faptul că instituirea unor limite temporale diferite pentru soluționarea cererilor formulate potrivit Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 este justificată de gradul diferit de încărcare a entităților investite cu soluționarea notificărilor, măsura fiind menită să asigure un mecanism eficient de protecție a drepturilor garantate. Mai mult, condiționarea accesului la justiție de expirarea termenelor prevăzute la art. 33—35 din lege reprezintă o măsură de restrângere temporară, justificată prin necesitatea de a înlătura, pe viitor, disfuncționalități ale mecanismului de restituire sau de despăgubire și care să poată conduce la realizarea efectivă a dreptului la restituire sau la despăgubire, păstrând un just echilibru între diferitele interese în cauză. În ceea ce privește pretinsa neconstituționalitate a prevederilor art. 24 din același act normativ, instanța de judecată arată că nu se poate reține existența unei egalități între situația persoanelor victime ale preluărilor abuzive din perioada regimului comunist și situația cesionarilor de drepturi asupra imobilelor care fac obiectul legilor de restituire, în privința cărora nu se poate vorbi despre dreptul la măsuri reparatorii. În ipoteza în care s-ar putea vorbi despre existența unui bun în patrimoniul reclamantului cesionar, nu se poate susține încălcarea dreptului de proprietate privată, în situația în care prețul vânzării a reflectat valoarea reală a imobilului. Desigur, în ipoteza în care tranzacția a fost una speculativă, cesionarul va pierde profitul estimat, fără însă ca prin aceasta să i se aducă atingere dreptului ocrotit de art. 44 din Constituție.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului

Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

10. **Avocatul Poporului** consideră că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 din Legea nr. 165/2013 este inadmisibilă, dat fiind faptul că aceste prevederi legale au fost declarate neconstituționale prin Decizia Curții Constituționale nr. 88 din 27 februarie 2014.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. Obiectul excepției de neconstituționalitate, potrivit încheierii de sesizare, îl reprezintă prevederile art. 4 și art. 33—35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 278 din 17 mai 2013, cu modificările și completările ulterioare. Analizând motivarea excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulată, Curtea reține că obiect al excepției de neconstituționalitate îl reprezintă prevederile art. 4 teza a doua raportate la art. 1 alin. (3), art. 24 alin. (2), (3) și (4) și art. 33—35 din Legea nr. 165/2013, astfel încât, în acord cu motivarea excepției de neconstituționalitate, Curtea urmează a se pronunța asupra acestor din urmă prevederi legale, potrivit cărora:

— Art. 1 alin. (3): „(3) În situația în care titularul a înstrăinat drepturile care i se cuvin potrivit legilor de restituire a proprietății, singura măsură reparatorie care se acordă este compensarea prin puncte potrivit art. 24 alin. (2), (3) și (4).”;

— Art. 4 teza a doua: „Dispozițiile prezentei legi se aplică (...) cauzelor în materia restituirii imobilelor preluate abuziv, aflate pe rolul instanțelor, (...) la data intrării în vigoare a prezentei legi.”;

— Art. 24 alin. (2), (3) și (4): „(2) În dosarele în care se acordă măsuri compensatorii altor persoane decât titularul dreptului de proprietate, fost proprietar sau moștenitorii legali ori testamentari ai acestuia, se acordă un număr de puncte egal cu suma dintre prețul plătit fostului proprietar sau moștenitorilor legali ori testamentari ai acestuia pentru tranzacționarea dreptului de proprietate și un procent de 15% din diferența până la valoarea imobilului stabilită conform art. 21 alin. (6).

(3) Numărul de puncte acordat în condițiile alin. (2) nu poate reprezenta o valoare mai mare decât cea stabilită potrivit art. 21 alin. (6) și (7).

(4) În cazul în care din documentele depuse la dosarul de restituire nu rezultă prețul plătit fostului proprietar sau moștenitorilor legali ori testamentari ai acestuia pentru tranzacționarea dreptului de proprietate, punctele vor reprezenta echivalentul a 15% din valoarea stabilită conform art. 21 alin. (6).”;

— Art. 33: „(1) Entitățile investite de lege au obligația de a soluționa cererile formulate potrivit Legii nr. 10/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, înregistrate și

nesoluționate până la data intrării în vigoare a prezentei legi și de a emite decizie de admitere sau de respingere a acestora, după cum urmează:

a) în termen de 12 luni, entitățile investite de lege care mai au de soluționat un număr de până la 2.500 de cereri;

b) în termen de 24 de luni, entitățile investite de lege care mai au de soluționat un număr cuprins între 2.500 și 5.000 de cereri;

c) în termen de 36 de luni, entitățile investite de lege care mai au de soluționat un număr de peste 5.000 de cereri.

(2) Termenele prevăzute la alin. (1) curg de la data de 1 ianuarie 2014.

(3) Entitățile investite de lege au obligația de a stabili numărul cererilor înregistrate și nesoluționate, de a afișa aceste date la sediul lor și de a le comunica Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților. Datele transmise de entitățile investite de lege vor fi centralizate și publicate pe pagina de internet a Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților.

(4) Cererile se analizează în ordinea înregistrării lor la entitățile prevăzute la alin. (1).”;

— Art. 34: „(1) Dosarele înregistrate la Secretariatul Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor vor fi soluționate în termen de 60 de luni de la data intrării în vigoare a prezentei legi, cu excepția dosarelor de fond funciar, care vor fi soluționate în termen de 36 de luni.

(2) Dosarele care vor fi transmise Secretariatului Comisiei Naționale ulterior datei intrării în vigoare a prezentei legi vor fi soluționate în termen de 60 de luni de la data înregistrării lor, cu excepția dosarelor de fond funciar, care vor fi soluționate în termen de 36 de luni.

(3) Numărul dosarelor prevăzute la alin. (1) și data înregistrării dosarelor prevăzute la alin. (2) se publică pe pagina de internet a Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților și se comunică, la cerere, persoanelor îndreptățite.”;

— Art. 35: „(1) Deciziile emise cu respectarea prevederilor art. 33 și 34 pot fi atacate de persoana care se consideră îndreptățită la secția civilă a tribunalului în a cărui circumscripție se află sediul entității, în termen de 30 de zile de la data comunicării.

(2) În cazul în care entitatea investită de lege nu emite decizia în termenele prevăzute la art. 33 și 34, persoana care se consideră îndreptățită se poate adresa instanței judecătorești prevăzute la alin. (1) în termen de 6 luni de la expirarea termenelor prevăzute de lege pentru soluționarea cererilor.

(3) În cazurile prevăzute la alin. (1) și (2), instanța judecătorească se pronunță asupra existenței și întinderii dreptului de proprietate și dispune restituirea în natură sau, după caz, acordarea de măsuri reparatorii în condițiile prezentei legi.

(4) Hotărârile judecătorești pronunțate potrivit alin. (3) sunt supuse numai apelului.

(5) Cererile sau acțiunile în justiție formulate în temeiul alin. (1) și (2) sunt scutite de taxa judiciară de timbru.”

14. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 15 alin. (2) referitor la neretroactivitatea legii, art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi, art. 20 — *Tratatul internațional privind drepturile omului*, art. 21 alin. (1)—(3) privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, art. 44 alin. (1) referitor la garantarea dreptului de proprietate și a creanțelor asupra statului, alin. (2) teza întâi privind garantarea și ocrotirea proprietății private, alin. (3) referitor la exproprierea pentru o cauză de utilitate publică, alin. (4) privind naționalizarea și alin. (8) referitor la averea dobândită licit și art. 53 alin. (2) privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. De asemenea sunt invocate

dispozițiile art. 1 — *Protecția proprietății* cuprins în Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 și art. 33 din Legea nr. 165/2013, Curtea reține că aceste prevederi legale au mai fost supuse controlului de constituționalitate, prin prisma unor critici de neconstituționalitate identice celor formulate în prezenta cauză. Astfel, prin Decizia nr. 88 din 27 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 281 din 16 aprilie 2014, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua din Legea nr. 165/2013 și a constatat că aceste prevederi legale sunt constituționale în măsura în care termenele prevăzute la art. 33 din aceeași lege nu se aplică și cauzelor în materia restituirii imobilelor preluate abuziv aflate pe rolul instanțelor. Prin urmare, în prezenta cauză, în temeiul art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua, prin raportare la prevederile art. 33 din Legea nr. 165/2013, urmează a fi respinsă ca devenită inadmisibilă, având în vedere că această cauză de inadmisibilitate a intervenit după sesizarea Curții cu prezenta excepție de neconstituționalitate. Curtea mai reține că, în aceste condiții, decizia de constatare a neconstituționalității dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 33 din Legea nr. 165/2013 reprezintă temei al revizuirii conform art. 322 pct. 10 din Codul de procedură civilă din 1865 sau art. 509 alin. (1) pct. 11 din actualul Cod de procedură civilă, după caz, în cauza în care a fost invocată prezenta excepție de neconstituționalitate (a se vedea, în acest sens, și Decizia nr. 122 din 6 martie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 27 mai 2014).

16. În ceea ce privește invocarea neconstituționalității dispozițiilor art. 4 teza a doua prin raportare la art. 34 și art. 35 din Legea nr. 165/2013, Curtea reține că, în raport de obiectul cauzei deduse soluționării instanței de judecată, aceste din urmă prevederi legale nu sunt incidente în cadrul soluționării cauzei aflate pe rolul instanței de judecată. Astfel, litigiul în cadrul căruia s-a invocat excepția de neconstituționalitate a fost declanșat ca urmare a acțiunii persoanei îndreptățite de a sesiza instanța de judecată în cazul refuzului nejustificat de soluționare a notificării. Așa cum reiese chiar din notele scrise depuse în motivarea prezentei excepții de neconstituționalitate, sesizarea instanței de judecată a fost făcută după pronunțarea Deciziei nr. XX din 19 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 764 din 12 noiembrie 2007, prin care, cu prilejul soluționării unui recurs în interesul legii, Înalta Curte de Casație și Justiție a decis că instanța de judecată este competentă să soluționeze pe fond acțiunea persoanei îndreptățite în cazul refuzului nejustificat al entității deținătoare de a răspunde la notificarea părții interesate.

17. Prin urmare, având în vedere că prevederile art. 34 din Legea nr. 165/2013 se referă la soluționarea dosarelor înregistrate la Secretariatul Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor și la cele care vor fi transmise acestuia ulterior datei intrării în vigoare a legii, iar dispozițiile art. 35 din Legea nr. 165/2013 reglementează căile de atac împotriva deciziilor emise cu respectarea prevederilor art. 33 și 34 din același act normativ, Curtea reține că aceste din urmă prevederi legale nu au legătură cu soluționarea fondului cauzei. În consecință, în temeiul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua prin raportare la art. 34 și art. 35 din Legea nr. 165/2013 urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

18. Referitor la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua raportate la art. 1 alin. (3) și

art. 24 alin. (2), (3) și (4) din Legea nr. 165/2013, Curtea reține că, prin Decizia nr. 200 din 3 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 448 din 19 iunie 2014, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a acestor prevederi legale, în raport cu critici de neconstituționalitate identice cu cele formulate în prezenta cauză. Prin decizia menționată, Curtea a reținut că legiuitorul a reglementat în mod diferit modalitatea de despăgubire, în raport cu persoana beneficiarilor măsurilor reparatorii conferite de Legea nr. 165/2013, cu modificările și completările ulterioare, și anume titularii dreptului la măsuri reparatorii, în temeiul legislației reparatorii anterioare, pe de o parte, și persoanele către care au fost înstrăinate drepturile convenite potrivit legilor de restituire a proprietății, pe de altă parte. Contrar susținerilor autorilor excepției de neconstituționalitate — care au calitatea de cesionari ai dreptului la despăgubire, această opțiune a legiuitorului nu reprezintă o sancționare a titularilor originari ai acestui drept, care au înstrăinat dreptul la obținerea măsurilor reparatorii, dat fiind faptul, că, prin ipoteză, în patrimoniul acestora nu se mai regăsește acest drept. Ca efect al cesiunii de creanță specifice, încheiată anterior intrării în vigoare a noii legi reparatorii, dreptul pretins de cedentți, constând în acordarea măsurilor reparatorii conferite de legislația anterioară în domeniul proprietăților preluate în mod abuziv, a fost transferat către cesionari.

19. În ceea ce privește pretinsa discriminare creată prin textele de lege criticate, prin decizia menționată, Curtea a reținut că titularii dreptului la măsuri reparatorii, în temeiul legislației reparatorii anterioare, pe de o parte, și persoanele care au dobândit, în temeiul unor contracte cu titlu oneros, drepturile convenite potrivit legilor de restituire a proprietății, pe de altă parte, se află în aceeași situație juridică, făcând parte din categoria persoanelor îndreptățite la obținerea măsurilor reparatorii prevăzute de acest act normativ, în sensul art. 1 alin. (3) și art. 3 pct. 3 din Legea nr. 165/2013, cu modificările și completările ulterioare. Din acest punct de vedere, acordarea unor măsuri reparatorii diferite, în funcție de beneficiarii acestora, echivalează cu instituirea unui tratament juridic diferit, fără ca aceasta să constituie *eo ipso* o discriminare, dat fiind faptul că, în sensul jurisprudenței Curții Constituționale, nu orice diferență de tratament semnifică, în mod automat, încălcarea dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție sau a celor convenționale relative la interzicerea discriminării. În același sens este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit căreia tratamentul diferențiat al persoanelor aflate în situații similare este considerat a fi discriminatoriu dacă nu are o justificare obiectivă și rezonabilă, dacă nu urmărește un obiectiv legitim sau dacă nu există o relație rezonabilă de proporționalitate între mijloacele întrebuintate și obiectivul avut în vedere (a se vedea, în acest sens, cu titlu exemplificativ, Decizia Curții Constituționale nr. 164 din 12 martie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 296 din 23 mai 2013, precum și hotărârile Curții Europene a Drepturilor Omului din 11 iunie 2002 și 29 aprilie 2008, pronunțate în cauzele *Willis împotriva Regatului Unit*, paragraful 48, și, respectiv, *Burden împotriva Regatului Unit*, paragraful 60). Mai mult, Curtea Europeană a statuat că art. 14 — *Interzicerea discriminării* cuprins în Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu interzice unui stat membru să trateze unele grupuri diferit pentru a îndrepta „inegalitățile de fapt” dintre acestea, deoarece statul contractant beneficiază de o amplă marjă de apreciere când evaluează dacă și în ce măsură diferențele în situații similare justifică un tratament diferit, Convenția lăsând statului contractant o astfel de marjă de apreciere în domeniul măsurilor economice sau de

strategie socială (a se vedea, în acest sens, Decizia cu privire la Cererea nr. 13.902/11, pronunțată în Cauza *Ionel Panfile împotriva României*, paragraful 27, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 315 din 11 mai 2012).

20. În acest context, Curtea a mai reținut că, având în vedere obiectul de reglementare al Legii nr. 165/2013, și anume măsuri pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, precum și domeniul special de reglementare, constând în acordarea de măsuri reparatorii în considerarea abuzurilor săvârșite în perioada comunistă în materia preluărilor de către stat a imobilelor aflate în proprietatea privată a persoanelor fizice sau juridice, opțiunea legiuitorului de a exclude de la măsura reparatorie a restituirii în natură, precum și de la cea a compensării integrale prin puncte a persoanelor în patrimoniul cărora a fost transmis, prin intermediul unor contracte cu titlu oneros, dreptul de a obține măsurile reparatorii, apare ca fiind justificată în mod obiectiv și rezonabil, dat fiind faptul că asupra acestora din urmă nu s-au răsfrânt direct sau indirect măsurile de preluare abuzivă. Cu alte cuvinte, dat fiind caracterul abuziv al preluării bunurilor imobile de către stat, aspect ce s-a răsfrânt asupra persoanei, legislația cu caracter reparator a vizat exclusiv titularul dreptului sau a moștenitorii acestuia. Pe de altă parte, având în vedere că, în ipoteza supusă controlului de constituționalitate, legiuitorul a acordat cesionarilor dreptului la despăgubire un număr de puncte egal cu suma dintre prețul plătit pentru tranzacționarea dreptului de proprietate și un procent de 15% din diferența până la valoarea imobilului, Curtea a reținut că măsura legislativă criticată păstrează un raport rezonabil de proporționalitate între scopul urmărit — despăgubirea integrală doar a titularilor originari ai măsurilor reparatorii sau a moștenitorii acestora — și mijloacele folosite, cesionarul urmând a obține atât prețul plătit fostului proprietar sau moștenitorii legali ori testamentari ai acestuia, cât și un procent de 15% din diferența până la valoarea imobilului.

21. În ceea ce privește susținerea referitoare la încălcarea dreptului de proprietate al cesionarului, ceea ce contravine dispozițiilor art. 44 alin. (1)—(3) din Constituție, prin aceeași decizie Curtea a reținut că aceasta este neîntemeiată. Invocând jurisprudența în materie a Curții Europene a Drepturilor Omului, instanța de contencios constituțional a statuat că împrejurarea că legiuitorul român a stabilit că singura măsură reparatorie care se poate acorda altor persoane decât titularului dreptului de proprietate, fost proprietar sau moștenitorii legali ori testamentari ai acestuia, este compensarea prin puncte, precum și faptul că a plafonat despăgubirile acordate în situația în care titularul a înstrăinat drepturile care i se cuvin potrivit legilor de restituire a proprietății nu echivalează cu o expropriere, această reglementare încadrându-se în sfera măsurilor cu caracter general sugerate chiar de Curtea Europeană a Drepturilor Omului a fi adoptate de statul român. Mai mult, în acest caz, legiuitorul a acordat cesionarilor dreptului la despăgubire un număr de puncte egal cu suma dintre prețul plătit pentru tranzacționarea dreptului de proprietate și un procent de 15% din diferența până la valoarea imobilului.

22. Atât considerentele, cât și soluția pronunțate în Decizia nr. 200 din 3 aprilie 2014, anterior citată, referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua raportate la art. 1 alin. (3) și art. 24 alin. (2), (3) și (4) din Legea nr. 165/2013, își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură a conduce la reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale.

23. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua prin raportare la art. 33 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de Viorel Martin, Nicolae Martin, Constantin Martin, Elena Vlad și Societatea Comercială „Real Invest Grup” — S.A. din București în Dosarul nr. 12.452/3/2013 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă.

2. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua prin raportare la art. 34 și art. 35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de aceiași autori în același dosar al aceleiași instanțe.

3. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Viorel Martin, Nicolae Martin, Constantin Martin, Elena Vlad și Societatea Comercială „Real Invest Grup” — S.A. din București în același dosar al aceleiași instanțe și constată că dispozițiile art. 4 teza a doua prin raportare la art. 1 alin. (3) și art. 24 alin. (2), (3) și (4) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a V-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 23 septembrie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Irina-Loredana Gulie

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 475

din 23 septembrie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 lit. b) și c) din anexa nr. 3 la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2011 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor acordate beneficiarilor proveniți din sistemul de apărare, ordine publică și siguranță națională

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 lit. b) și c) din anexa nr. 3 la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2011 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor acordate beneficiarilor proveniți din sistemul de apărare, ordine publică și siguranță națională, excepție ridicată de Iuliu Corneștean în Dosarul nr. 2.032/100/2012 al Tribunalului Maramureș — Secția I civilă și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 417D/2014.

2. La apelul nominal, lipsesc autorul excepției și părțile Casa de Pensii Sectorială a Ministerului Apărării Naționale și Statul Român, prin Ministerul Finanțelor Publice, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 25 aprilie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 2.032/100/2012, **Tribunalul Maramureș — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 lit. b) și c) din anexa nr. 3 la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2011 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor acordate beneficiarilor proveniți din sistemul de apărare, ordine publică și siguranță națională.**

5. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Iuliu Corneștean cu prilejul soluționării contestației formulate împotriva deciziei de pensionare.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate sunt contrare art. 16 alin. (1) din Constituție, întrucât supun unui tratament juridic identic persoane aflate în situații diferite. Astfel, arată că persoanele care au lucrat în condiții speciale și cele care au lucrat în alte condiții au fost supuse unor riscuri și unui grad de solicitare diferit pe perioada desfășurării activității profesionale, astfel încât se impunea să se facă o diferență de tratament juridic în ceea ce privește majorarea punctajului pensiei între aceste categorii de persoane.

7. În acest sens, amintește că, potrivit dispozițiilor art. 1 lit. b) și c) din Hotărârea Guvernului nr. 1.294/2001 privind stabilirea locurilor de muncă și activităților cu condiții deosebite, condiții speciale și alte condiții, specifice pentru cadrele militare în activitate, „*Locurile de muncă și activitățile cu condiții speciale sunt cele care implică existența unor factori de risc ridicat, generații de specificul activității militare, cu repercusiuni grave și ireversibile asupra sănătății și/sau capacității de acțiune a cadrelor militare*”, în timp ce „*Locurile de muncă și activitățile cu alte condiții sunt cele care implică pericol permanent de vătămare corporală gravă, invaliditate, mutilare, suprimare a vieții ori de pierdere a libertății — captivitate, terorism, răpiri, luări ca ostateci ori alte asemenea situații — și pentru care nu se pot lua măsuri de prevenire sau de protecție.*”

8. Situația diferită în care se află aceste persoane a generat un tratament juridic justificat diferit, deosebire care se regăsește inclusiv în reglementarea actuală a art. 3 alin. (3) lit. b) și c) din anexa nr. 3 la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2011, referitoare la valorificarea ca stagiul de cotizare a perioadelor suplimentare la vechimea în muncă sau în serviciu realizată în condiții deosebite, condiții speciale sau alte condiții de muncă. Astfel, se acordă 6 luni pentru fiecare an lucrat în condiții speciale de muncă și 12 luni pentru fiecare an lucrat în alte condiții de muncă. Or, arată autorul excepției, textul de lege criticat, în mod contrar art. 16 alin. (1) din Constituție, nu mai păstrează această diferență de tratament

9. **Tribunalul Maramureș — Secția I civilă** consideră că textele de lege criticate sunt constituționale.

10. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

11. **Avocatul Poporului** consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale. Astfel, arată că dispozițiile art. 8 din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor stabilesc un regim juridic diferit între persoanele care au lucrat în condiții deosebite, condiții speciale sau alte condiții de muncă. Faptul că dispozițiile legale criticate stabilesc că beneficiarii pensiilor prevăzute la art. 14 lit. b) și c) din anexa nr. 3 la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2011, care au desfășurat activități în locuri de muncă încadrate în grupa I de muncă, potrivit legislației anterioare datei de 1 aprilie 2001, cei care au desfășurat activități în locuri de muncă încadrate în condiții speciale, potrivit legii, precum și cei care au desfășurat activități în locuri încadrate în alte condiții de muncă, potrivit legii, beneficiază de majorarea punctajelor lunare realizate în perioadele respective, cu același procent de 50%, stabilit pentru toate situațiile, nu contravine principiului egalității în fața legii, astfel cum a fost dezvoltat în jurisprudența Curții Constituționale și a Curții Europene a Drepturilor Omului, atâta vreme cât acest procent se aplică unor punctaje lunare realizate în perioada care se calculează diferențiat, ținându-se cont de munca desfășurată în condiții deosebite, speciale sau în alte condiții.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele de vedere solicitate asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 14 lit. b) și c) din anexa nr. 3 la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2011 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor acordate beneficiarilor proveniți din sistemul de apărare, ordine publică și siguranță națională, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 81 din 31 ianuarie 2011, dispoziții potrivit cărora: „*Persoanele care au desfășurat activități în locuri de muncă încadrate în grupele I și a II-a de muncă, potrivit legislației anterioare datei de 1 aprilie 2001, cele care au desfășurat activități în locuri de muncă încadrate în condiții deosebite, condiții speciale sau alte condiții de muncă, potrivit legii, beneficiază de majorarea punctajelor lunare realizate în perioadele respective, după cum urmează: [...]*

b) *cu 50% pentru perioadele în care au desfășurat activități în locuri încadrate în grupa I de muncă, potrivit legislației anterioare datei de 1 aprilie 2001, sau în locuri de muncă încadrate în condiții speciale, potrivit legii;*

c) *cu 50% pentru perioadele în care au desfășurat activități în locuri încadrate în alte condiții de muncă, potrivit legii.*”

14. Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că aceste dispoziții de lege contravin art. 16 alin. (1) din Constituție, referitor la egalitatea în drepturi a cetățenilor, dar și art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitor la interzicerea generală a discriminării.

15. Examinate excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că art. 14 din anexa nr. 3 la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2011 prevede majorarea punctajelor lunare realizate de persoanele care au lucrat în sistemul de apărare, ordine publică și siguranță națională în grupele I și a II-a de muncă, respectiv în condiții deosebite, condiții speciale ori alte condiții, după data de 1 aprilie 2001. Astfel, pentru persoanele care au lucrat în grupa a II-a și în condiții deosebite, se prevede o majorare a punctajului cu 25%, în timp ce pentru persoanele care au lucrat în grupa I, în condiții speciale ori în alte condiții, se prevede o majorare a punctajului cu 50%.

16. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că persoanele care au desfășurat activitatea în condiții speciale și cele care au desfășurat activitatea în alte condiții nu se află în aceeași situație, sens în care a invocat dispozițiile Hotărârii Guvernului nr. 1.294/2001 privind stabilirea locurilor de muncă și activităților cu condiții deosebite, condiții speciale și alte condiții, specifice pentru cadrele militare în activitate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 849 din 29 decembrie 2001, dar și dispozițiile art. 3 alin. (3) din anexa nr. 3 la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2011. Prin urmare, consideră că dispozițiile de lege criticate contravin principiului constituțional al egalității în drepturi, care presupune ca în situații identice să se aplice un tratament juridic identic, dar justifică, în egală măsură, instituirea unui tratament juridic diferențiat pentru persoane aflate în situații diferite.

17. Examinate această critică, Curtea reține că, potrivit celor statuate de Curtea Constituțională în jurisprudența sa, art. 47 alin. (2) din Constituție acordă în exclusivitate legiuitorului atribuția de a stabili condițiile și criteriile de acordare a dreptului la pensie, inclusiv modalitățile de calcul a cuantumului său. În acest sens este, spre exemplu, Decizia nr. 736 din 24 octombrie

2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 4 din 4 ianuarie 2007.

18. Această libertate de care se bucură legiuitorul în reglementarea dreptului la pensie este limitată însă de obligația ca dispozițiile de lege adoptate să fie în deplin acord cu toate celelalte prevederi ale Constituției, așa cum este și art. 16, referitor la egalitatea în drepturi a cetățenilor.

19. Referitor la principiul constituțional al egalității în drepturi a cetățenilor, Curtea Constituțională a statuat în mod constant în jurisprudența sa că acesta presupune aplicarea unui tratament juridic identic persoanelor aflate în situații similare. Pe de altă parte însă, acest principiu nu exclude instituirea unui tratament juridic diferențiat persoanelor aflate în situații diferite.

20. În acest sens, prin Decizia nr. 1.140 din 4 decembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 31 din 15 ianuarie 2008, Curtea a statuat că „legiuitorul este în drept, în considerarea unor situații deosebite, să adopte, prin legi speciale, reglementări diferite pentru anumite categorii socioprofesionale. Tratamentul juridic diferit, instituit pentru anumite categorii socioprofesionale, nu reprezintă nici privilegiu și nici discriminări, în sensul interzis de art. 16 alin. (1) din Constituție, ci se justifică, obiectiv și rezonabil, prin situația diferită în care se află acele categorii de cetățeni.”

21. Cu toate acestea, Curtea, prin Decizia nr. 648 din 19 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 562 din 8 august 2012, a precizat că existența unor situații obiectiv diferite justifică și chiar impune în anumite cazuri instituirea unui tratament diferențiat, în deplin acord cu principiul constituțional amintit.

22. În ceea ce privește situația persoanelor care au lucrat în sistemul de apărare, ordine publică și siguranță națională în condiții speciale și în alte condiții, Curtea constată, în acord cu cele reținute prin Decizia nr. 792 din 27 septembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 784 din 21 noiembrie 2012, că „între categoriile de locuri de muncă încadrate în condiții deosebite, speciale și cele încadrate în «alte condiții» există o deosebire dată de gradul diferit de risc pentru sănătate și nivelul de solicitare al celui care desfășoară astfel

de activități.” Prin urmare, se impune un tratament juridic diferit sub aspectul acordării dreptului la pensie.

23. În același timp însă, Curtea constată că, deși sub aspectul majorării punctajului lunar dispozițiile de lege criticate instituie un tratament juridic uniform între persoanele care au lucrat în condiții speciale și cele care au lucrat în alte condiții, nu aceeași este situația și în ceea ce privește beneficiul acordării unor perioade suplimentare la vechimea în muncă sau la vechimea în serviciu în condițiile art. 3 alin. (3) din anexa nr. 3 la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2011. Astfel, „*Pentru perioadele ulterioare datei de 1 aprilie 2001 care reprezintă, potrivit legii, stagii de cotizare realizat în condiții deosebite, condiții speciale sau alte condiții de muncă se acordă perioade suplimentare la vechimea în muncă sau la vechimea în serviciu, care constituie stagii de cotizare în condiții normale, după cum urmează: [...]*

b) 6 luni pentru fiecare an lucrat în condiții speciale de muncă;

c) 12 luni pentru fiecare an lucrat în alte condiții de muncă, așa cum sunt reglementate în domeniul apărării naționale, ordinii publice și siguranței naționale, pe baza criteriilor și metodologiei de încadrare prevăzute, până la 31 decembrie 2010, de Hotărârea Guvernului nr. 1.294/2001 privind stabilirea locurilor de muncă și activităților cu condiții deosebite, condiții speciale și alte condiții, specifice pentru cadrele militare în activitate, cu modificările ulterioare, și de Hotărârea Guvernului nr. 1.822/2004 privind stabilirea locurilor de muncă și activităților cu condiții deosebite, speciale și alte condiții, specifice pentru polițiști, cu modificările ulterioare.”

24. Prin urmare, având în vedere ansamblul reglementării privind condițiile de pensionare ale persoanelor care au lucrat în sistemul de apărare, ordine publică și siguranță națională în condiții speciale și în alte condiții, Curtea constată că tratamentul juridic aplicabil acestei categorii de persoane este diferit de cel aplicabil persoanelor care au lucrat în condiții speciale, astfel că nu poate fi reținută critica autorului excepției privind instituirea unui tratament juridic identic pentru persoane aflate în situații diferite.

25. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Iuliu Corneștean în Dosarul nr. 2.032/100/2012 al Tribunalului Maramureș — Secția I civilă și constată că dispozițiile art. 14 lit. b) și c) din anexa nr. 3 la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2011 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor acordate beneficiarilor proveniți din sistemul de apărare, ordine publică și siguranță națională sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Maramureș — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 23 septembrie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind reglementarea situației juridice a unor imobile

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 9 și 20 din Legea nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 17 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă scoaterea din inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006, cu modificările și completările ulterioare, a bunului cu nr. MFP 28417, având datele de identificare din anexa nr. 1, care face parte integrantă din prezenta hotărâre, ca urmare a înscrierii eronate.

Art. 2. — Se aprobă transmiterea unor construcții, având datele de identificare prevăzute în anexa nr. 2, care face parte integrantă din prezenta hotărâre, aflate în domeniul public al statului și în administrarea Ministerului Finanțelor Publice — Agenția Națională de Administrare Fiscală — Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Ploiești, în domeniul public al municipiului Giurgiu, în vederea realizării unor activități de interes local.

Art. 3. — Predarea-preluarea construcțiilor prevăzute la art. 2 se face prin protocol încheiat între părțile interesate, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

Art. 4. — Ministerul Finanțelor Publice își va actualiza în mod corespunzător datele din evidența cantitativ-valorică și va opera modificările corespunzătoare ale Hotărârii Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 5. — La data intrării în vigoare a prezentei hotărâri se abrogă Hotărârea Guvernului nr. 678/2012 privind darea în administrarea Ministerului Transporturilor și Infrastructurii a unor imobile — construcții și terenuri, aflate în domeniul public al statului, din administrarea Ministerului Finanțelor Publice — Autoritatea Națională a Vămilelor, în vederea realizării de către Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — S.A. a activităților de interes public național în domeniul administrării drumurilor naționale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 482 din 13 iulie 2012.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Viceprim-ministru,
ministrul afacerilor interne,
Gabriel Oprea

Viceprim-ministru,
ministrul dezvoltării regionale și administrației publice,
Nicolae-Liviu Dragnea

Ministrul finanțelor publice,
Ioana-Maria Petrescu

Ministrul delegat pentru buget,
Darius-Bogdan Vâlcov

Secretarul general al Guvernului,
Ion Moraru

Departamentul pentru Proiecte de Infrastructură,
Investiții Străine, Parteneriat Public-Privat
și Promovarea Exporturilor,
Alexandru Năstase,
secretar de stat

Ministrul fondurilor europene,
Eugen Orlando Teodorovici

DATELE DE IDENTIFICARE
ale bunului care se scoate din inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului

Nr. MFP	Denumirea	Ordonatorul principal/Administratorul	Codul de clasificare	Adresa	Descrierea tehnică	CF
28417	Teren	Ministerul Finanțelor Publice — Agenția Națională de Administrare Fiscală — Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Ploiești (CUI 25886108)	8.29.06	Localitatea Giurgiu, rest adresă DN 5 la km 63	Suprafața 29,5 ha	33913

DATELE DE IDENTIFICARE
ale construcțiilor care se transmit din domeniul public al statului și din administrarea Ministerului Finanțelor Publice — Agenția Națională de Administrare Fiscală — Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Ploiești în domeniul public al municipiului Giurgiu, județul Giurgiu, în vederea realizării unor activități de interes local

Nr. crt.	Locul unde sunt situate imobilele	Persoana juridică de la care se dau din administrare imobilele	Persoana juridică la care se dau în administrare imobilele	Numărul de înregistrare la Ministerul Finanțelor Publice și codul de clasificare	Caracteristicile tehnice ale imobilelor
1.	Municipiul Giurgiu, județul Giurgiu	Ministerului Finanțelor Publice — Agenția Națională de Administrare Fiscală — Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Ploiești (CUI 25886108)	Municipiul Giurgiu CUI — 3375412	Construcții — 145259 (parțial)	Suprafața de teren construită/desfășurată = 6.200,4 mp Nr. cadastral: parțial 2352 Înscris în cartea funciară nr. 33.913-C43; 33.913-C6; 33.913-C42; 33.913-C20; 33.913-C46; 33.913-C15; 33.913-C14; 33.913-C13; 33.913-C17; 33.913-C16; 33.913-C45; 33.913-C44; 33.913-C7; 33.913-C9; 33.913-C10; 33.913-C51; 33.913-C11 Codul de clasificare: 8.29.06 C1 clădire cântar — 192,34 mp C3 grupuri sanitare — 148,90 mp C4 post trafo — 121,72 mp C5 fundație — 96,50 mp C6 clădire centrală — 4.190,53 mp C7 post trafo — 104,21 mp C8 grupuri sanitare — 146,98 mp C9 pavilion exploatare — 122,76 mp C10 stație clorinare — 49,62 mp C11 stație pompe — 86,18 mp C12 rezervor — 203,79 mp C13 clădire centrală termică — 259,87 mp C14 rezervoare combustie — 223,73 mp C25 grupuri sanitare — 56,10 mp C26 grupuri sanitare — 50,78 mp C27 grupuri sanitare — 46,61 mp C28 clădire cântar — 47,64 mp C29 filtru sanitar — 52,14 mp

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL EDUCAȚIEI NAȚIONALE

ORDIN

privind înființarea Centrului Județean de Excelență Prahova

În baza art. 57 alin. (1), (2) și (3) din Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare, în baza Metodologiei de organizare și funcționare a centrelor de excelență, aprobată prin Ordinul ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului nr. 5.577/2011,

în baza Adresei Inspectoratului Școlar al Județului Prahova nr. 2.589 din 6 octombrie 2014, înregistrată la Ministerul Educației Naționale cu nr. 58.489 din 7 octombrie 2014, prin care se solicită înființarea Centrului Județean de Excelență Prahova, cu personalitate juridică,

în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 185/2013, cu modificările și completările ulterioare, privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației Naționale,

ministrul educației naționale emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se înființează Centrul Județean de Excelență Prahova, cu personalitate juridică, cu sediul în cadrul Colegiului Național „I.L. Caragiale”, str. Gheorghe Doja nr. 98, Ploiești, județul Prahova.

Art. 2. — Organigrama Centrului Județean de Excelență Prahova este aprobată de Inspectoratul Școlar al Județului Prahova, cu încadrarea strictă în numărul de posturi finanțate din bugetele consiliilor locale, aprobat pentru județul Prahova. Centrul Județean de Excelență Prahova se finanțează și din venituri proprii ale consiliilor locale, precum și din sponsorizări și donații.

Art. 3. — Direcția generală educație și învățare pe tot parcursul vieții, Direcția generală management, resurse umane și rețea școlară națională, Direcția generală buget-finanțe și resurse umane din cadrul Ministerului Educației Naționale, Centrul Național de Evaluare și Examinare și Inspectoratul Școlar al Județului Prahova duc la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul educației naționale,
Remus Pricopie

București, 22 octombrie 2014.
Nr. 4.808.

MINISTERUL EDUCAȚIEI NAȚIONALE

ORDIN

privind înființarea Centrului Județean de Excelență Timiș

În baza art. 57 alin. (1), (2) și (3) din Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare, în baza Metodologiei de organizare și funcționare a centrelor de excelență, aprobată prin Ordinul ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului nr. 5.577/2011,

în baza Adresei Inspectoratului Școlar al Județului Timiș nr. 5.941 din 22 iulie 2014, înregistrată la Ministerul Educației Naționale cu nr. 51.462 din 23 iulie 2014, prin care se solicită înființarea Centrului Județean de Excelență Timiș, cu personalitate juridică,

în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 185/2013, cu modificările și completările ulterioare, privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației Naționale,

ministrul educației naționale emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se înființează Centrul Județean de Excelență Timiș, cu personalitate juridică, cu sediul în cadrul Liceului Teoretic „Grigore Moisil”, Str. Ghirlandei nr. 4, Timișoara, județul Timiș.

Art. 2. — Organigrama Centrului Județean de Excelență Timiș este aprobată de Inspectoratul Școlar al Județului Timiș, cu încadrarea strictă în numărul de posturi finanțate din bugetele consiliilor locale, aprobat pentru județul Timiș. Centrul Județean de Excelență Timiș se finanțează și din venituri proprii ale consiliilor locale, precum și din sponsorizări și donații.

Art. 3. — Direcția generală educație și învățare pe tot parcursul vieții, Direcția generală management, resurse umane și rețea școlară națională, Direcția generală buget-finanțe și resurse umane din cadrul Ministerului Educației Naționale, Centrul Național de Evaluare și Examinare și Inspectoratul Școlar al Județului Timiș duc la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul educației naționale,
Remus Pricopie

București, 22 octombrie 2014.
Nr. 4.809.

MINISTERUL EDUCAȚIEI NAȚIONALE

O R D I N

privind înființarea Centrului Județean de Excelență Vâlcea

În baza art. 57 alin. (1), (2) și (3) din Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare, în baza Metodologiei de organizare și funcționare a centrelor de excelență, aprobată prin Ordinul ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului nr. 5.577/2011, în baza Adresei Inspectoratului Școlar al Județului Vâlcea nr. 5.167 din 6 noiembrie 2013, prin care se solicită înființarea Centrului Județean de Excelență Vâlcea, cu personalitate juridică, în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 185/2013 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației Naționale, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul educației naționale emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se înființează Centrul Județean de Excelență Vâlcea, cu personalitate juridică, cu sediul în cadrul Colegiului Energetic Râmnicu Vâlcea, str. Aleea S. Purece nr. 10, Râmnicu Vâlcea, județul Vâlcea.

Art. 2. — Organigrama Centrului Județean de Excelență Vâlcea este aprobată de Inspectoratul Școlar al Județului Vâlcea, cu încadrarea strictă în numărul de posturi finanțate din bugetele consiliilor locale, aprobat pentru județul Vâlcea. Centrul Județean de Excelență Vâlcea se finanțează și din venituri proprii ale consiliilor locale, precum și din sponsorizări și donații.

Art. 3. — Direcția generală educație și învățare pe tot parcursul vieții, Direcția generală învățământ în limbile minorităților, Direcția generală management, resurse umane și rețea școlară națională, Centrul Național de Evaluare și Examinare, Direcția generală buget-finanțe și resurse umane, Inspectoratul Școlar al Județului Vâlcea duc la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul educației naționale,
Remus Pricopie

București, 22 octombrie 2014.
Nr. 4.810.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

